

det kedelige, at Jyderne ikke særlig have paaskønnet den højtærede Minister, men at de ved Valget i Bjerrekredsen vragede ham, og der er det kedelige ved det, at den højtærede Trafikminister senere vendte Jyderne Ryggen og ikke længere vilde stille sine Kræfter til Jydernes Tjeneste, men søgte til Lollands federe Egne. Hvilke Kvalifikationer den højtærede Minister besidder til at bestyre Jernbane-, Post- og Telegrafvæsenet, skal jeg ikke udtale mig om, for de Kvalifikationer have hidtil været skjulte, men jeg vil haabe, at den højtærede Minister besidder saadanne Kvalifikationer. Jeg har i Virkeligheden adskilligt til overs for den højtærede Trafikminister fra gamle Dage og ønsker for saa vidt, at det maa gaa ham vel.

Den højtærede Landbrugsministers Navn har i den senere Tid været stærkt i Forgrunden i Anledning af hans Forhold til Alberti og særlig Bondestandens Sparekasse gennem den Revisionsvirksomhed, som Ministeren har udfoldet overfor Sparekassen. Jeg agter slet ikke her at fælde nogen skarp Dom over den højtærede Landbrugsminister, tværtimod vil jeg hellere undskylde ham. Men naar der er rettet Angreb mod den ærede Minister, er det kun Nemesis, det er kun simpel Gengældelse, der har ramt ham. Det er særlig, fordi Regeringspartiet og Regeringspressen tidligere paa det groveste have angrebet Mænd, der dels intet Ansvar have for, at Alberti kunde fortsætte sine Svindlerier, og dels ikke have nær det Ansvar som den ærede Landbrugsminister. Thi at Ministeren har et Ansvar i saa Henseende, kan det slet ikke nytte at skjule, det kan ikke nytte, at Regeringspressen gør noksaa mange Krumspring for at skjule det, eller at det ærede Medlem fra Køge (Bransager) skaffer aldrig saa mange Interviewer, thi det er et Faktum, der ikke kan omstødes, at den højtærede Minister har forsømt det, som burde være enhver Revisors første Opgave, nemlig at undersøge, om Aktiverne virkelig ere til Stede. Ministeren lod sig nøje med en Nummerfortegnelse over de Obligationer, der laa i Privatbanken, men undersøgte ikke, om Obligationerne virkelig vare til Stede, og om de henlaa fri og ubehæftede. Hvis den ærede Minister havde foretaget denne Undersøgelse, som det aabenbart var hans Pligt, havde Alberti været afsløret for Aar tilbage. Hassing Jørgensen, som nu føres i Marken for den ærede Minister, har selv erkendt, at Revisorerne selv burde have eftersat Obligationsbeholdningen. Han und-

skylder endogsaa Bestyrelsen ved at sige — det staar paa Side 18 i det omdelte Forhør: „den — det er Bestyrelsen — kunde ogsaa med nogen Ret skyde sig ind under, at Obligationsbeholdningen blev eftersat af Revisorerne“. Ja, selvfølgelig.

Men, som sagt, jeg vil ikke fælde nogen haard Dom over den højtærede Minister, jeg vil hellere undskylde ham, han var Albertis nære Ven og stolede som saadan fuldt og fast paa ham, og det er da gaaet den ærede Minister, som det er gaaet mange Revisorer før ham, at naar man har Tillid til den, hvis Regnskaber man skal revidere, undersøger man ikke altid saa nøje, om alle Aktiver ogsaa ere til Stede. At den højtærede Minister handlede i god Tro, og at han f. Eks. ikke i ringeste Maade var berørt af de Angreb, som af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) og andre i Vinteren 1907—08 bleve rettede mod Alberti, synes ogsaa at fremgaa af den Omstændighed, at han efter den Tid ved Generalforsamlingen i Sparekassen Foraaret 1908 paa ny stemte for Alberti til Formand for Sparekassen og anbefalede Husmændene i større Omfang end hidtil at tegne sig som Garanter for Sparekassen.

Nej, der er et andet Sted, hvor jeg synes, at Undskyldningen ikke er nær saa meget paa sin Plads, og hvor det forekommer mig, at Ansvarer falder langt tungere, det er Privatbankens Forhold til Alberti og Sparekassen. Efter at have læst de omdelte Forhør er det mig ganske ufatteligt, at Privatbankens Direktører ikke have vidst Besked eller i det mindste anet, at det var galt fat. Ja, det er ogsaa gennem Forhørene positivt bevist, at Privatbanken, en Tid før Alberti meldte sig, vidste, at Sparekassens Regnskaber vare falske, men da Bankens juridiske Konsulent udtalte, at Banken ingen juridisk Pligt havde til at gøre Anmeldelse, saa tav man. Hvordan i det hele en Bank og drevne Bankmænd Aar efter Aar, naar Sparekassens Regnskab skal afsluttes, efter Albertis Anmodning kunne flytte omkring med Millionerne paa de forskellige Konti, Eksportforeningens, Sparekassens, Separatkonti og hvad de nu allesammen hedde, og derved faktisk komme til at hjælpe Alberti til at skjule sine Falsknerier overfor Sparekassen og dens Bestyrelse, er mig ganske ufatteligt. Det synes, som om Alberti til enhver Tid har kunnet vikle Privatbankens Direktører om sin Lillefinger, det synes, som om de have gaaet med tilbundne Øjne og Øren. Naar Obligationerne skulle flyttes